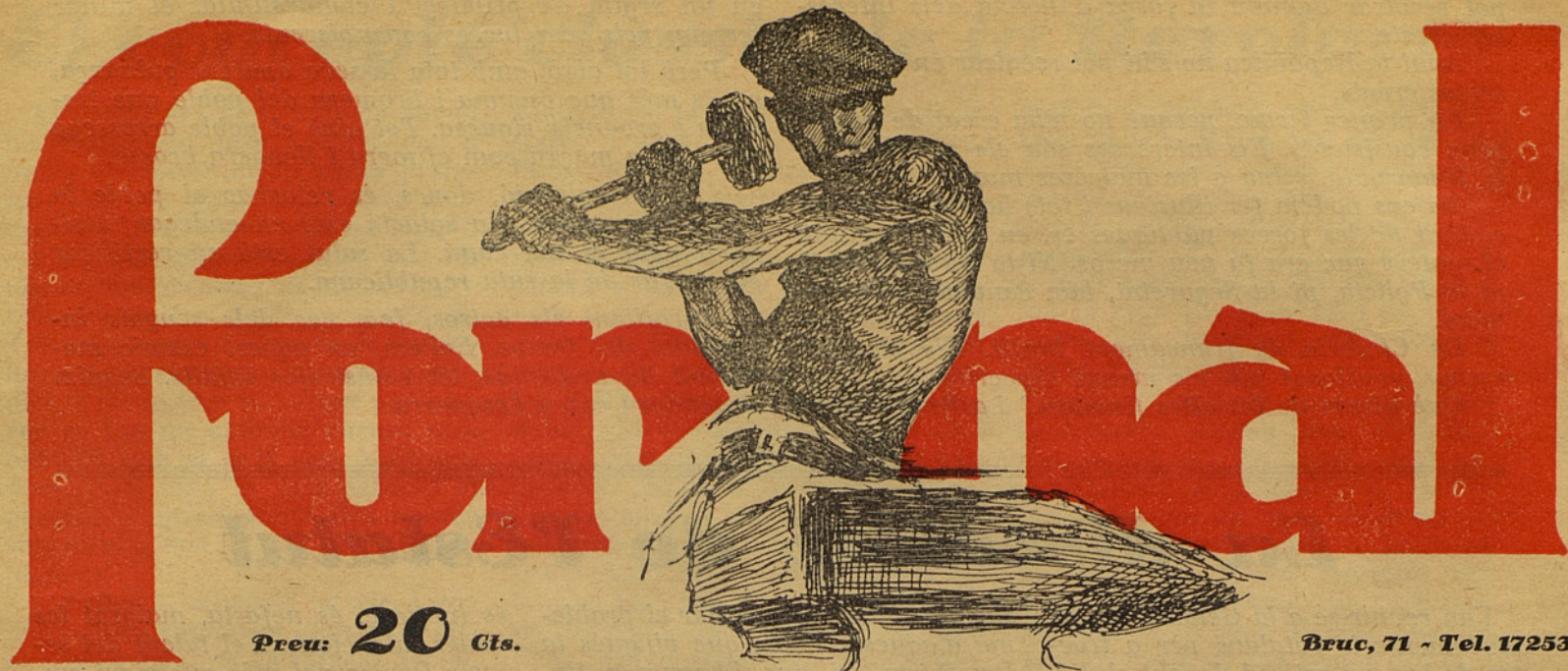

Preu: **20** Cts.

Bruc, 71 - Tel. 17253

Any 1

Barcelona, 6 de febrer de 1932

Núm. 4

Editorial

Elicó dels darrers successos

Un fet se'n desprèn amb força imponent. Es el de la nombrosa massa descontenta que omple les terres del treball. Es el de la gran quantitat de material combustible propici a seguir un intent revolucionari.

Tancar els ulls a aquest fet cabdal i no tractar de comprendre'l, inhabilitaria a qui fos per a tota tasca política.

Desconèixer el fet o restar-li importància, és feina d'estructe, és un luxe que sols acostumen a permetre's les classes governants d'un país quan estan fatalment destinades a ésser substituïdes o eliminades.

També resulta un segon fet, més aconhortador pels estaments quietistes. Es el de la manca d'una organització autènticament revolucionària preparada per a assaltar el poder i fer una demostració pràctica de la teoria bolxevic del cop d'Estat, teoria que també havien demostrat abans de formular-se tots els cops d'Estat d'indole reaccionària. Car el difícil no és donar el cop, sinó mantenir-lo triomfant.

El fet d'una combustió gairebé espontània com l'esdevinguda a la Conca del Llobregat, demostraria els graus d'escalfament a què arriba aquell ambient social, però no tindria l'enorme transcendència que li concedim com a símptoma si només fos un prodrom isolat.

El que cal envisatjar amb valentia i sinceritat és que a cada nucli vivent del país hi ha un magatzem curull de llenya seca.

Es això el que dona valor categòric a l'alçament del Llobregat. El que existeixin molts focus on les condicions humanes fan possible el mateix experiment. Sense sortir de Catalunya, podríem esmentar vàries conques on si no s'han produït els fets llastimosament cèlebres és únicament perquè els seus elements directius estan en amistosa relació amb homes de responsabilitat i de cor que els hi fan comprendre l'esterilitat dolorosa de sacrificis que no vagin a servir un disseny constructiu amb possibilitats de reeixir.

Però del marriment i tristícia que va observar a la República l'Ortega i Gasset, se'n deriva promptament la desesperació, i aquesta és sempre mala consellera.

El poble, la gran massa treballadora, que mereix més que cap altre el nom, la consideració i la digni-

tat de poble, s'ha mobilitzat a fons sobre el vell solar de les Espanyes.

Es una correntia ingent, voluminosa, indeturable, com un riu de gel.

Un moviment de masses tan considerable, si no troba un jaç preparat intelligentment, se'l solcarà ell mateix instintivament. Si el seny jurídic no endega les forces socials vers el nou llit, elles mateixes trobaran el camí en la cursa vers els destins futurs. Entretenir-se en retòrics i superficialitats, intentar desviar les aigües del curs ja assenyalat pels desnivells del sòl, és tasca pueril.

Hi ha un raonament difícil de contradir.

Si acceptem que la República s'ha instaurat en virtut d'una decisió gairebé unànime dels pobles espanyols s'han de reconèixer les dimensions extraordinàries d'aquest fenomen.

Totes les observacions permeten afirmar que la transmutació l'ha fet la massa. Els mateixos Comitès revolucionaris es trobaren la feina feta. El poble anava al davant. Quan els Comitès vacilaven, el poble era al carrer, sinó és a Barcelona on mostrava valor i audàcia.

I el poble continua essent el personatge central, el veritable heroi de la divina tragèdia.

Ell ha portat la República, amb un impuls irresistible que prové de les pregoneses de l'entranya social. La República l'ha portat el poble veient en ella l'esperança de justícia tant com la fermaça de llibertat. Justícia és el mot d'ordre del nostre temps.

I aquesta justícia requereix una labor radical, de fons. Exigeix procediments dreturers, intervencions enèrgiques. Aquest treball només el poden fer homes nous, capacitats, amb el cap segur, la vista clara i les mans netes, amb una austeritat i asèpsia perfectes.

No escoltar les veus íntimes i profundes del poble, significaria per la República que l'hèlix del seu motor funcionava dintre el buit.

I una República democràtica sols pot viure en l'ambient popular, únicament es sosté sobre l'entusiasme i la voluntat del poble treballador. Un enraïment en aquest aire vital li produiria la fadiga i l'asfíxia.

Una Monarquia, un absolutisme, una Dictadura,